

№ 461.

(Харьковской губ. Волчанскаго у., слоб. Старо-Салтовъ).

Як оддала менé мате та за нидорóстка;
А я того нидорóстка тай не полюбíла,
Сím нидíль до ёго тай не говорíла,
А на вóсьму нидíлю тай заговорíла:
«Запрягай, нидорóстку, коня воронóго,
«Тай пойдим, нидорóстку, до батíнька в гóсті;
«В могó батíнька весь двір на помóсті.
Не далéко заíхали: за жóвтíи пíски,
За жóвтíи пíски, за зелéні сóсни.
Скíнула с конíченька тонéнькíи вíжки,
Иззязáла нидорóстку и ручíньки й нíжки;
Прив'язáла нидорóстка до сóсни плечíма,
До сóсни плечíма, до сóньця очíма;
Самá сíла, поíхала до батíнька в гóсті.
Не богáто гостювáла — чотíри недíлі,
А на п'яту недíлю я до дóму íду,
Тай до свого нидорóстка у гóсті заíду.
«Здорóв, здорóв, нидорóстку, чí спиш, чí дрімáиш,
«Чí ти менé, молодóю, з гостéй дождидаíш?
— Ой не сплú ж я, моя мíла, не сплú й не дрімáю,
— Та все тебе, молодóю, з гостéй дождидаю.
— Ой, раззяжí, моя мíла, цí бíліі рúки!
— Моí бíлі рúки набрáлися мúки,
— Моí кáрі очí тай надивилíся.
— Ой, дай мíні, моя мíла, хоч води напицьця!
«А не будиш, нидорóстку, ти дóма хвалíцьця?
— Ой не бúду, моя мíла, ей-Богу, не бúду!
— Уже тобí оцíх гостéй пó вíк не забúду.